

katolik kakorkoli prilagodi temu neodoljivemu gonu ustvarjanja. Mauriac «se trudi pomiriti se» s tem, da dà prav, kljub temu da ve, da je rešitev nezadostna, skromnemu duhovniku, ki mu za Maritainom ponavlja: «bodite čisti, postanite čisti in tudi vaše delo bo odsevalo nebo. Očistite najprej vir in oni, ki bodo pili njegovo vodo, ne bodo več bolni . . .»²¹ A to notranje nasprotje dveh strani v duši katoliškega romanopisca, ki jih nikdar ni mogoče popolnoma uravnovesiti, pušča brez dvoma sled v njegovih delih. Esezist in kritik Gillouin pravi nekje, da je vsem katoliškim romanopiscem lastna neka prikrita dvojnost in da si človek pri njih ni nikdar na jasnem, ali je njihovo katolištvo življenska doktrina ali samo enostavno ozračje; najbrže pa da niha neprestano od enega do drugega izmed teh dveh tečajev, zaradi česar je v njihovih delih nekaj bežnega in neprijetnega, ki očaruje, a istočasno vzbuja občutek neprijetnosti. Ta prikrita dvojnost, očarljiva, a obenem neprijetna, je lastna skoro vsem Mauriacovim romanom.

I Z P O V E D

V I N K O K O Š A K

Tudi jaz, moj brat, sem sanjal nekda
o belih telesih žen in njihovih strastnih objemih,
sanjal o belih gradovih sredi parkov pokojnih,
kjer se nikdar ne glase molitve stradajočih,
prosečih miloščino.

Tudi jaz, moj temni brat . . .

Pa so se sanje moje razblinile,
srce zakrvavelo,
duša je odjeknila v morjih gorja.

Vsepovsod, vsepovsod samo gorje,
beda in lakota, z žulji pokrite roké
in prsi v jetiki težko hropeče,
visoko dvignjene rôke proseče,
da bi se trdi kamen izpremenil v kruh.

Zdaj sem teman, kot ti, moj temni brat,
v ljubezni s tabo novih grem svetov iskat.

²¹ F. Mauriac: Dieu et Mammon, p. 166, 167.